

Kulcskérdés

Hát megtörtént! Kizáródtam. Már a lakás megtekintésekor aggodalmaskodtam a felső zár miatt, de az ingatlanos magabiztosan állította, hogy semmi baj nem történhet az elveszett kulcs miatt. Ezek szerint mégis létezett a felső kulcs, mert a szobafestő távozáskor bezárta vele az ajtót. A telefont persze egyikük sem vette fel. Se a tulaj, se az ingatlanos, de még a festő sem. Napsárga Karen Millen csipkeruhámban ültem a kékesszürkére festett falépcsőn, és nem tudtam bemenni az otthonomba.

De az otthonom volt-e? Vagy egy lakás, amit a magyar fizetésem többszöröséért béreltem egy dán fazontól Koppenhága elegáns, Frederiksberg negyedében? Otthonom volt-e az ő ízlése szerint berendezett lakás, ahol a teásbögrémen kívül minden az övé? Előző héten kínomban vettem a pöttyös, meggypiros bögrét, hogy legalább valamiről elmondhassam, hogy csak az enyém. Frusztrált, ahogy a berendezés minden kis részletében őt, az ismeretlen dán hapsit láttam. Erre fele a bútorozott lakás kiadása azt jelenti, hogy a bérlő számára mindent biztosítani kellett: nemcsak a bútorokat, hanem szőnyeget, ágyneműt, törölközőt, edényeket, képeket a falon, vázát a polcon. Agyonnyomott az ízlése. Még az ajtóra kiírt neve is irritált. Egy szálloda legalább unalmasan semleges. Itt meg mintha ketten éltünk volna a lakásban. Mindig.

Ültem tehát a lépcsőn egy idegen országban, amelynek nem beszéltem a nyelvét. Nem tudtam, mire keressek a Google-ban, hogy kijöjjön a lakatos és beengedjen. Hullafáradt voltam, éhes, és pisilni kellett. Konferenciaszervezőként dolgoztam Koppenhágában egy nemzetközi szervezetnél, és egy rendezvényről érkeztem haza. Nemcsak kizáródtam, de a fogadás utáni késő esti időpont a megoldási lehetőségeimet is limitálta. Kilátástalannak tűnt a helyzetem.

Jobb ötlet híján felhívtam a családot. Nem ez volt a legjobb megoldás, mert mégis mit csináljanak több ezer kilométerről? Mire elmondtam a történetet, már zokogtam. Rám szakadt az elmúlt hónapok minden feszültsége: a több körös felvételi eljárás izgalma. A magyar munkahelyemről kilépés. A kiköltözés. A munkahelyi beilleszkedés. A tartózkodási engedélyhez szükséges ügyintézés. A dán külügyminisztérium átgondolatlan ötlete, hogy a nemzetközi szervezetek dolgozóinak egy diplomáciai azonosítót adtak, amivel a személyszám-függő dán társadalomban egy Internet-előfizetést sem lehetett elintézni. A lakáskeresés minden nyűgje. Minden feldolgozatlan, összegyülemlett frusztrációm tetejébe érkezett ez a buta zár-történet. Apró kis bosszúság, mégis a bizonyos utolsó cseppnek bizonyult. Ordítottam a telefonba, hogy gyűlölök itt lenni. Gyűlölöm Dániát a lehetetlen nyelvével, az arcomba vágódó vízszintes esővel, és a héten eltört harmadik esernyőmmel. Hisztérikusan hajtogattam, hogy felmondok és hazamegyek. Anya nem tudta kezelni az összeomlásomat, inkább átadta a telefont apunak.

Apa rövid utasításokat adott: töltssem az éjszakát egy közeli szállodában, aztán majd reggel, lezuhanyozva és kipihenten megoldom a problémát. Logikusnak tűnt. Még zaklatottan indultam lefele a lépcsőn, de már cselekvőképesen. Persze teltház volt. De a két utcányi séta alatt kiszellőzött annyira a fejem, hogy elkacarásszak a recepcióssal a helyzeten. Segített lakatost hívni. Ő legalább tudta, hogy mi az a szó dánul. A szakai persze beszélt angolul, mint mindenki. Tisztáztuk, hogy hova és mennyiért jön ki feltörni a zárat. Kérdezte, hogy melyik kapu. "Ó, azt könnyű lesz megismerni, — mondtam — ott álljon meg, ahol egy síró nőt lát". Értékelte a címzést, főleg, hogy addigra visszatért a nyugalmam. Túljutottam a krízisen. Még tíz évig maradtam.